

12. Zarzut siódmy dotyczący decyzji MREL, zgodnie z którym SRB naruszyła prawo skarżącej do bycia wysłuchaną, odmawiając dla zasady uwzględnienia niektórych uwag.
13. Zarzut ósmy dotyczący decyzji MREL, zgodnie z którym polityka MREL, na której opiera się decyzja MREL, narusza rozporządzenie (UE) nr 806/2014 i stanowi nadużycie władzy ze strony SRB, ponieważ jest wyrazem rozstrzygnięcia normatywnego w dziedzinie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i narusza uprawnienia prawodawcy.

- (¹) Decyzja o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o której mowa, to: Wspólna decyzja w sprawie grupowego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do BNP Paribas i jego spółek zależnych, przyjęta przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, Magyar Nemzeti Bank, Finanstilsynet i Bankowy Fundusz Gwarancyjny w dniu 4 listopada 2021 r., sygnatura nr RC/JD/2020/52.
- (²) Decyzja MERL, o której mowa, to: Wspólna decyzja ustalająca minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dla BNP Paribas i niektórych przedsiębiorstw powiązanych, przyjęta przez SRB, Magyar Nemzeti Bank, Finanstilsynet i Bankowy Fundusz Gwarancyjny w dniu 4 listopada 2021 r., sygnatura nr RC/JD/2020/53.
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (⁴) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1075 z dnia 23 marca 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających treść planów naprawy, planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, minimalne kryteria, które właściwy organ ma poddać ocenie w odniesieniu do planów naprawy i grupowych planów naprawy, warunki udzielenia wsparcia finansowego w ramach grupy, wymagania wobec niezależnych rzeczoznawców, umowne uznanie uprawnień do umorzenia i konwersji, procedury i treść wymogów dotyczących powiadomienia i obwieszczenia o zawieszeniu oraz sposób funkcjonowania kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2016, L 184, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2022 r. – Associazione „Terra Mia Amici No Tap”/BEI

(Sprawa T-86/22)

(2022/C 165/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Associazione „Terra Mia Amici No Tap” (Melendugno, Włochy) (przedstawiciel: A. Calò, avvocato)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Europejski Bank Inwestycyjny niesłusznie uznał za niedopuszczalny i przedawniony wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy złożony przez stowarzyszenie występujące po stronie skarżącej;
- nakazanie Europejskiemu Bankowi Inwestyjnemu wydania decyzji cofnięcia finansowania przyznanego spółce TAP AG;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy niedopuszczalności skargi o ponowne rozpatrzenie sprawy.

- strona skarżąca podnosi w tym względzie, że doszło do naruszenia Konwencji z Aarhus, rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 (¹) i rozporządzenia (UE) nr 2021/1767 (²), pkt 1, 6 i 9 preambuły do oświadczenia w sprawie zasad i norm polityki środowiskowej i społecznej EBI. Dokładniej EBI powinien był cofnąć przyznane finansowanie zważywszy, że wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczył aktu administracyjnego w rozumieniu prawa ochrony środowiska.

2. Zarzut drugi dotyczy przedawnienia prawa do wniesienia skargi o ponowne rozpatrzenie sprawy w związku z upływem terminu.

- Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że doszło do naruszenia Konwencji z Aarhus, rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 i rozporządzenia (UE) nr 2021/1767, pkt 1, 6 i 9 preambuły do oświadczenia w sprawie zasad i norm polityki środowiskowej i społecznej EBI. Dokładniej, EBI nie cofnął finansowania, co stanowi akt nowy, autonomiczny i odrębny od aktu, na mocy którego finansowanie zostało wcześniej przyznane, a w każdym razie sześciotygodniowy termin na złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy powinien być rozpocząć bieg w dniu rozpoczęcia prac, ponieważ beneficjent był zobowiązany do tej daty dostosować się do norm EBI.

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia pkt 36 oświadczenia w sprawie zasad i norm polityki środowiskowej i społecznej EBI z 2009 r.

- W tym względzie strona skarżąca precyzuje, że pkt 36 EBI przewiduje, aby wszystkie finansowane przedsięwzięcia pozostawały co najmniej w zgodzie z:

- obowiązującymi przepisami krajowymi w dziedzinie ochrony środowiska;
- obowiązującymi przepisami UE w dziedzinie ochrony środowiska, w szczególności [dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1); zwaną dalej „dyrektywą OOS[”] i dyrektywami dotyczącymi ochrony przyrody, a także dyrektywami sektorowymi i „przekrojowymi”];
- zasadami i normami konwencji międzynarodowych w dziedzinie środowiska będących integralną częścią porządku prawnego UE.

Podczas gdy w tej sprawie żaden z tych wymogów nie został spełniony.

W rzeczywistości udowodniono następujące naruszenia:

a. przepisów prawa Unii w dziedzinie środowiska, a w szczególności:

- i. motywu 36 w związku z art. 4 i 14 rozporządzenia [Parlamentu Europejskiego i Rady] (UE) nr 347/2013 [z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, uchylające decyzję nr 1364/2006/WE oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 713/2009, (WE) nr 714/2009 i (WE) nr 715/2009 Dz.U. 2013, L 115, s. 39]] (brak analizy kosztów i korzyści);
- ii. motywu 31 rozporządzenia (UE) nr 347 w związku z art. 5 ust. 1 i załącznikiem IV przypis 1 do dyrektywy 2011/92/UE (skumulowane oddziaływania zewnętrzne);
- iii. motywu 31 rozporządzenia (UE) nr 347/2013 w związku z art. 5 ust. 1 i załącznikiem IV przypis 1 do dyrektywy 2011/92/UE (skumulowane oddziaływania wewnętrzne) – Zakaz „Salami Slicing” [krojenia salami];
- iv. art. 2 ust. 1 dyrektywy 2011/92/UE, art. 6 ust. 3 i 4 [dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 2012, L 26 s. 1)] dyrektywy siedliskowej;
- v. art. 4 ust. 4 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] 2009/147/[WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. 2010, L 20 s. 7)], dyrektywy ptasiej;
- vi. motywu 30 i art. 9 rozporządzenia (UE) nr 1367/2006 w związku z art. 6 dyrektywy OOS (przejrzystość i uczestnictwo);
- vii. motywu 28 w związku z art. 7 rozporządzenia (UE) nr 347/2013 (rozporządzenie siedliskowe);
- viii. art. 191 ust. 1 TFUE w związku z oświadczeniem w sprawie zasad i norm polityki środowiskowej i społecznej EBI zatwierdzonym przez Radę Gubernatorów EBI w dniu 3 lutego 2009 r.

b. przepisów prawa włoskiego a w szczególności:

- i. Decreto legislativo 42/2004 di recepimento della Convenzione sul paesaggio articolo 26 [art. 26 dekretu ustawodawczego 42/2004 transponującego konwencję krajobrazową];
- ii. Decreto legislativo 42/2004 di recepimento della Convenzione sul paesaggio articolo 146 [art. 146 dekretu ustawodawczego 42/2004 transponującego konwencję krajobrazową];
- iii. Articolo 14-ter della legge 7 agosto 1990 n. 241 Conferenza dei servizi [art. 14 ustawy nr 241 z dnia 7 sierpnia 1990 r. konferencja usług];
- iv. Prescrizione A57 del DM di compatibilità ambientale 223/14 [Zalecenie A57 dekretu ministerialnego w zakresie zgodności ze środowiskiem nr 223/14];
- v. Decreto legislativo 152/06 Mancate sanzioni [dekret ustawodawczy 152/06 (brak sankcji)];
- vi. Articolo 452 quater del codice Penale (disastro ambientale) [art. 452c kodeksu karnego (szkoda środowiskowa)].

4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia rozporządzenia (UE) nr 347/2013;

— Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że nie przeprowadzono żadnej stosownej analizy kosztów i korzyści.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1767 z dnia 6 października 2021 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2021, L 56, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2022 r. – Hahn Rechtsanwälte/Komisja

(Sprawa T-87/22)

(2022/C 165/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hahn Rechtsanwälte PartG mbB (Brema, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Künstner)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2021) 9326 final z dnia 7 grudnia 2021 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku podstaw odmowy na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (¹)

- Jeśli chodzi o strony postępowania w sprawie kartelu AT.40178 – Emisja spalin przez samochody, Komisja nie wykazała istnienia zasługujących na ochronę interesów handlowych w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 i nie zbadała każdego konkretnego przypadku z osobna.
- Komisja nie może opierać się na ochronie czynności dochodzeniowych, ponieważ chodzi o dochodzenie w dziedzinie karteli, które zakończyło się wydaniem decyzji ostatecznej, a Komisja również nie zbadała każdego konkretnego przypadku z osobna.
- Komisja opiera się na ogólnym domniemaniu nieujawniania, chociaż przesłanki przewidziane w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze lub trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie zostały spełnione, co prowadzi do niedopuszczalnego odwrócenia stosunku między zasadą a wyjątkiem właściwego prawa dostępu do dokumentów.

2. Zarzut drugi dotyczący nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001

- Komisja niesłusznie nie potwierdziła istnienia nadrzędnego interesu publicznego w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
- Naruszenie dóbr publicznych jest oczywiste w niniejszej sprawie, ponieważ antykonkurencyjne porozumienia dotyczą również urzędzeń ograniczających skuteczność działania, a zawyżone emisje tlenu azotu mają negatywny wpływ na dobra publiczne, jakimi są zdrowie, środowisko i klimat.